

Пам'ятайте
про
Україну!

СВОБОДА

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA

UKRAINIAN DAILY

Редкація і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Нью-Йорку: (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Нью-Йорку: (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 174 ДЖЕРЗІ СІТІ І НЬО ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 3-ГО СЕРПНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 3, 1979 No. 174 VOL. LXXXVI

СУМІВЦІ З АРГЕНТИНИ ВІДВІДАЛИ ПРИМІЩЕННЯ УНС І „СВОБОДИ“, ПОБУВАЛИ НА СОЮЗІВЦІ

Під час відвідин сумівців з Аргентини в редакції „Свободи“. На фото, крім аргентинських гостей, стоять (зліва): ред. Зенон Снялик, проф. Павлина Андрієнко-Данчук, п-і Марія Пятка, ред. Василь Тершаковець і панна Євгенія Кузьмович.

Джерзі Сіті, Н. Дж. (в.л.). — Група молодих сумівців з Аргентини, під проводом головної виховниці при КУ СУМ Олени Крайник-Михури, відвідала 19-го липня приміщення Головної Канцелярії Українського Народного Союзу і видавництва „Свобода“, оглянула цілу Українську Будівлю, починаючи від 15-го поверху, та побувала в Нью-Йорку на відвідинках інших українських установ. Групу до Джерзі Сіті супроводжували: Євгенія Кузьмович, заступниця голови КУ СУМ-А і член Центральної Управи СУМ, і пані Марія Пятка, працівниця в канцелярії КУ СУМ-А в Нью-Йорку.

Крім вже згаданої Олени Крайник, до аргентинської чотирнадцятки входили ще: Михайлина Савчук

Українська спільнота всіх поколінь попрощала св. п. інж. Адріана Лапичака

Ньюарк/Бавид Брук, Н. Дж. (Л. К.). — У неділю ранком, 29-го липня, помер на недугу серця інж. Адріан Лапичак, відомий український діяч і виховник спортової молоді, зокрема в ланці вибірки при спортовому клубі УСВТ „Чорноморська Січ“ у Ньюарку-Ірвінгтоні, та колишній працівник Видавництва „Свобода“.

У вівторок, 31-го липня, в 8-й год. вечора у похоронному заведенні Литвина о. Іван Сирота з української католицької церкви св. Івана Хрестителя з Ньюарку відправив Панахиду по Покійному, а день раніше в поспіху, 30-го липня о. архимандрит Любомир Гузар, студит відправив Панахиду для родини св. п. Адріана.

На Панахиді у вівторок, 31-го липня співав хор під диригентурою проф. Романа Левитського. Після відправи ред. Антін Драган

Св. п. інж. Адріан Лапичак промовляв від Українського Народного Союзу й Видавництва „Свобода“; Марія Голінат прощала від відбаванських друзин „Чорноморської Січі“, яких тренував св. п. А. Лапичак; проф. М. Цяпка, голова Відділу УККА, попрощав від української громади Мейфлуд-Ньюарк-Ірвінгтон; п. Осип Труш, секретар Управи УСВТ „Чорноморська Січ“ — від спортової (Закінчення на стор. 3)

М. Кокольська виступить на Союзівці

Союзівка. — Ліричне сопрано Марта Кокольська, солістка Міської Опері Нью-Йорку, виступить на цій оселі УНСоюзу в суботу, 4-го серпня, в рамках літніх культурно-мистецьких програм. Солістці акомпанюватиме на фортепіані проф. Ігор Соневицький. Початок програми — год. 8:30 увечері на сцені охолоджуваної залі. „Веселка“. Концерт — Аня Дидик. Після програми відбудеться забава під звуки оркестри „Темпо“.

У неділю, 5-го серпня, гості і відвідувачі матимуть змогу оглянути і набути олії відомого мистця Михайла Мороза.

У суботу і неділю на кортах Союзівки проходять тенісні змагання у подвійних грах чоловіків і мішаних пар. Фінали відбудуться в неділю по полудні. У наступну суботу, 11-го серпня, ввечері мистецьку

Марта Кокольська

програму заповнять працівники Союзівки, які поставляють музичну ревію під загальком „У трійку на Союзівку“. Після програми до танків приграватиме оркестра Союзівки з вокалістами Оксаною Тромсою і М. Шварком.

У неділю, 12-го серпня, свої твори виставлять мистці Слава Геруляк і Андрій Мадай.

КІСІНДЖЕР ПОВ'ЯЗУЄ СВОЮ ПІДТРИМКУ САЛТ II З БІЛЬШИМИ ВИДАТКАМИ НА ОЗБРОЄННЯ

Вашінгтон. — Колишній державний секретар Генрі А. Кісінджер у вівторок, 31-го липня, зізнався перед Сенатською комісією закордонних зв'язків про підписаний президентом Джимі Картером і Леонідом Брежнєвим договір про обмеження стратегічної атомової зброї, відомий під назвою САЛТ II.

Кісінджер висловився за ратифікацію Сенатом договору САЛТ II під умовою, що ЗСА в найближчому часі переглянуть свою оборонну систему, бо брак „стратегічної рівноваги“ діє, на його думку, в користь Советського Союзу.

Колишній державний секретар підкреслює, що Більшій Дім повинен зобов'язатися більше витратити на озброєння ще перед тим, як договір має бути ратифікований.

У своєму свідченні перед Сенатською комісією Генрі Кісінджер особливо підкреслював про зріст нуклеарного арсеналу Советського Союзу та що САЛТ II можна ратифікувати тоді, коли:

1. Конгрес і Президент досягнуть „зобов'язуючого порозуміння“, щоб „подолати „поважну небезпеку, спричинену сучасним військовим станом“.
2. Неясності в договорі мають бути з'ясовані, зокрема про право ЗСА передавати військово-технологію своїм європейським альянтам, і про ті преліментарні умови угоди, які забороняють розміщення крилатих ракет („круз-міссел“) до кінця 1981 року.
3. Сенат задекларує, що майбутні договори про озброєння будуть залежати від загального поступован-

Генрі Кісінджер свідчить перед Сенатською комісією закордонних зв'язків.

ня Советського Союзу у світі. З цією метою Кісінджер запропонував, щоб Більшій Дім був зобов'язаний кожного року подавати звіт про сприяння поступованню Советського Союзу в світі та щоб Сенат кожних два роки голосував над тим, чи переглянути про озброєння, які в той час провадяться, мають продовжуватися.

Генрі Кісінджер заявив, що він підтримує договір САЛТ II лише тоді, коли будуть ухвалені більш видатки на модернізацію американського озброєння, включаючи прискорену розбудову пересувних міжконтинентальних ракет типу „Ем-Еке“, розміщення крилатих ракет в Європі й підсилення конвенційних військових сил для швидкого розміщення за океанами (морями).

Кісінджер твердить, що він пропонує зробити ці зміни договору в такій формі, яка б не спричиняла до того, що треба було б нових переговорів над договором САЛТ II.

МОСКВА НАМАГАЄТЬСЯ ПОКРАЩАТИ СВОЮ ЕКОНОМІКУ

Москва. — Советський уряд, заклопотаний майже найгіршою продуктивністю на протязі тридцяти років, опублікував у своїй пресі постанову, в якій закликає індустріальних керівників стимулювати м'яку економіку країни, випрацювати кращу техніку в плануванні та спонукати програми для покращання ефективності й продуктивності.

Постанова була одобрена Центральним Комітетом Комуністичної партії й Радіо Міністрів у п'ятницю, 27-го липня.

Ціль советської економіки була скромна в останніх роках, але її осяги сповільнюються далі через скорочення робітничої сили та енергетичних проблем, які тепер почали відчуватися в економіці країни. Індустріальна продуктивність збільшилася тільки на 3,5 відсотка в першій половині року, а було заплановано на 5,7 відсотка.

У постанові закликається „плановиків“ краще використовувати капітал та уникати зайвих витрат. Звертається також увагу на швид-

ше й більш ефективне користування науковими й технічними досягненнями. Міністерству транспорту наказано розв'язати проблему постачання, звертаючи увагу на те, що погана залізниця та советські сітки шляхів спричинили чимало недолугів в індустрії.

Наголошено в постанові також про недолуги у виробництві продуктів для споживачів, що становить постійну проблему для советського уряду в „боротьбі“ за підвищення життєвого рівня. Тому знову „наказано“ керівникам фабрик вноرمувати видобуток, удосконалити якість продуктів і „прислухатися“ більше до запотребувань громадян.

Як відомо, недавно уряд підвищив ціни на ряд різних товарів, наприклад, на килими, автомобілі тощо, бо це вважається „люксумом“ у Советському Союзі.

Советський Союз, — як заявляють західні аналітики, — вже сьогодні має поважні економічні проблеми, які будуть постійно зростати протягом наступних років.

В Елленвілі відбувається спортовий табір СУМ-А

Елленвіл, Н. Й. — Під теперішню пору на просторій Оселі Спілки Української Молоді Америки в Елленвілі проходить спортовий табір СУМ-А під керівництвом відомого сумівського діача і спортовця Ярослава Петрика. Крім нього до команди входять ще: Святослав Лавро — бунчужий, Юрій Джуджар — писар; інструктори: Стефан Касієнко, Надія Феран, Мирон Кукурдуза, Михайло Глушко, Галя Мазурка та інж. Богдан Гайдучок. Активну участь у спорто-

вому таборі брали (один тиждень) сумівці з Аргентини у числі 14 осіб, щоб запізнатися із способами спортового виховання в ЗСА.

Перед тим на цій оселі відпочивало біля 150 сумівців молодшого віку, відбавувавши приписаний їм звичовно-відпочинковий табір, яким керували: мгр Осип Рожка — командант, Наталка Кормелюк — голова виховниці, Христия Шмідель — бунчужна, Соня Шерер — писар, Юрій Джу-

КИТАЙСЬКИЙ УРЯД РОЗПОЧАВ КАМПАНІЮ ПРОТИ КОРУПЦІЇ

Пекін. — Комуністична партія Китайської Народної Республіки, яку, як відомо, очолює Гуа Гуофенг, розпочала рішучу кампанію проти корупційних елементів в Компартії уряді, а також гостро виступила проти фракціалізму, тобто творення різномірних угруповань, які потворилися після так званої „культурної революції“ і метою яких було здобути максимум привілеїв для окремих прошарків населення і особистих користей. Метою цієї антикорупційної і антифракційної кампанії нібито є намагання Компартії повернути правопорядок і пошанування законів держави.

Полагоджувати цю справу взялися в першу чергу шэф пропаганди в Компартії, Гу Яобанг, який включив до співпраці усі засоби масової інформації, зокрема пресу. Орган Китайської Компартії „Женьмін Жибао“ опублікував велику статтю на цю тему Гу Яобанг, який теж є генеральним секретарем Компартії, де він закликає до відновлення дисципліни серед партійного членства, кажучи, що навіть серед найвищої верхівки є ще цілий ряд осіб, які, використовуючи своє високе становище, намагаються здобути для себе якнайбільше користей, творять окремі класи, спеларують тим самим від народних мас.

Для розв'язки цієї проблеми пропонується відновити внутрішню партійну дисципліну і відновлення внутрішньої — партійного життя з різко окресленими правилами, які теж стосувалися б діяльності високих партійних чиновників. Відповідальні за цю справу

особи виступили з конкретними пропозиціями перед так званою „дисциплінарною комісією“, покликаною до життя Гуа Гуофенгом минулого року.

Покищо у цій кампанії не названо ані одного прізвища, хоч, як інформують західні дипломати, переведенням цієї кампанії займаються близькі приятелі заступника прем'єр-міністра Денг Шіаопінга. Загально, однак, ходять погослови, що йдеться особливо про дві особи, а саме Ванг Донгшінга, заступника голови китайської Компартії і колишнього команданта особистої охорони Мао Тсунга, який зловжив 4,64 мільйона доларів з партійного фонду для побудови приватної люксової вілли, і про сина іншого високого партійного діяча, який забив на вулиці свого противника у спорі за дівчину. Тому, що обвинувачає це досі не покарано, а огляда на високе становище його батька, серед населення Китаю витворилося невдоволення і Компартія мусила зайняти становище, щоб не апробувати явища „подвійної моралі“ для членів партії.

Останніми часами на нелегальних плакатах знову почали появлятися антипартійні гасла з наголошенням привілеїв для високих партійних чиновників і проти повороту до „феодалізму“.

Покищо не відомо, як далеко сягатиме започаткована Компартією кампанія, — кажуть політичні спостерігачі, — але допускається така можливість, що її може використати Денг Шіаопінг для усунення з партії своїх головних противників.

СССР і ЧССР пробують „зміцнювати“ співпрацю

Київ. — Київська „Радянська Україна“ у своєму числі з 19-го липня ц. р. інформувала, що 18-го липня на Криму відбулася „дружня зустріч“ генерального секретаря ЦК КПСР і голови Президії Верховної Ради ЧССР Леоніда І. Брежнєва з генеральним секретарем ЦК КПЧ (Комуністична Партія Чехо-Словаччини) і президентом ЧССР Густавом Гусаком, який, згідно з інформацією газети, тоді перебував в Советському Союзі на відпочинку.

Темою розмови, як виходить з повідомлення „Радянської України“, були в більшості економічні справи. „Учасники розмови із задоволенням відзначили — пише газета, — що радянсько-чехо-словацьке співробітництво продовжує по всіх лініях зміцнюватися з великою користю для обох країн і для всієї соціалістичної співдружності“.

Брежнєв і Гусак нібито погодилися, що поширення кооперації і спеціалізації повинно проходити на засадах схвалення Радіо Економічної Взаємодопомоги, бо мовляв, „вміле об'єднання виробничих і науково-технічних ресурсів соціалістичних держав — вірний спосіб забезпечити планомірне зростання національних економік, неухильне піднесення життєвого рівня трудящих“.

Не зважаючи на воєнні дії комуністичного В'єтнаму, Брежнєв і Гусак вважали за відповідне наголосити, що вони підтримують зусилля Соціалістичної Республіки В'єтнаму „по утвердженню міцного миру і спокою в Південно-Східній Азії“.

Вкінці вони затворили також справу втікачів з Індокитаю та конференцію у цій справі, яка відбувалася в Женеві. Конференція ця, на думку Брежнєва, „покликала сприяти вирішенню гуманної сторони цієї проблеми і ніяким чином не повинна зачіпати суверенітету країн Індокитаю“.

Зустріч „пройшла в дружній атмосфері і характеризувалася повною єдністю поглядів у всіх обговорених питаннях“, — пише в кінці інформації „Радянська Україна“.

Тиждень Поневоленіх Націй в Чикаго

Чикаго. — Тиждень від 15-го до 22-го липня проходив в Чикаго під знаком відзначення „Тижня Поневоленіх Націй“, — інформували тижневик „Нова Зоря“.

На його закінчення, в суботу, 21-го липня, відбулася маніфестація етнічних груп, що входять до поневоленіх націй, на площі Делі Плэза. Головним промовцем на маніфестації був найновіший дисидент Валентин Мороз, що прибув з України порядком виміни

МОСКОВСЬКІ ДИСИДЕНТИ СТАЮТЬ В ОБОРОНІ СВОЇХ ЧЕХО-СЛОВАЦЬКИХ ДРУЗІВ

Москва. — Советські активісти — члени Московської групи сприяння Гельсінкському угоді й інші дисиденти, виступили у вівторок, 31-го липня ц. р. в обороні своїх колег в Чехо-Словаччині. Цей виступ, — як відмічують пресові агентства, — був першим того роду від часу створення Гельсінкських груп у Советському Союзі.

На пресовій конференції, яка відбулася в помешканні академіка Андрія Сахарова в Москві, речник Московської Гельсінкської групи заявив кореспондентам, що вони присидуються до протестного виступу польської дисидентської групи і домагаються звільнення арештованих членів чехословацького дисидентського руху.

Дружина л-ра А. Сахарова Елена Боннер підкреслила, що це перший раз члени Московської Гельсінкської групи активно виступили в обороні своїх колег в іншій комуністичній країні, яка входить у сферу впливів Советського Союзу.

Московська група дисидентів також намагалася навізати телефонний зв'язок з Американською Гельсінкською групою. Пані Боннер підкреслила, що контакт встановлено, але коли вона розпочала розмову з Людмилою Алексєєвою в Нью-Йорку, телефонну розмову перервав Андрій Сахаров долаш, що в СССР такі речі практикуються дуже часто і за це треба обвинувачувати советську владу.

ЦЕНТРАЛЬНЕ РОЗВІДЧЕ АГЕНТСТВО ПОДАЄ ВКАЗІВКИ ЩОДО ПЕРЕГОВОРІВ ІЗ МОСКВОЮ

Вашінгтон. — „Юнайтед Пресс Інтернешнел“ випустила цікавий еляборат „Сі-Ай-Ей“ про те, на що американці повинні звернути увагу під час будь-яких переговорів зі советськими чиновниками. Розвідче агентство приготувало обширну студію про советську стратегію і тактику в економічних і торговельних переговорах із закордонними чиновниками. Ці самі принципи Москва примінює також у всіх інших переговорах, включно з політичними.

Порівнюючи советську техніку переговорів до гри в шахи, студія в першу чергу твердить, що совети приготувалися дуже основно і методично, коли йдуть на будь-які переговори з американцями. Звичайно вони розпочинають свою тактику максимальними домаганнями, з яких вони свентуально резигнують і йдуть на „компроміси“ в неосновних речах, а радше в формальних і другорядних справах. Зате, вони вимагають від американських пертрататорів погодитися на солідні „компроміси“. Свої початкові пропозиції советі частінах переговорів, тому навіть якщо вони ніби „відступають“ дещо від своїх домагань, то фактично советі майже нічого не трапляє.

Советські пертрататори мають точно визначити ролі в переговорах. Звичайно один з них грає роллю „твердого принципаліста“ й не хоче в нічому уступати. Тоді студія подає багато інших подробиць щодо поведінки советських делегатів під час переговорів з американцями. Як правило, в усіх советських делегаціях закордоном є багато „літих“ членів, які публічно не говорять. Це звичайно є агенти КГБ, які доносять Москві про все та які наглядують за поведінкою советських делегатів та „хоронять“ їх перед можливою втечею до „капіталістичних країн“.

Советські пертрататори мають точно визначити ролі в переговорах. Звичайно один з них грає роллю „твердого принципаліста“ й не хоче в нічому уступати. Тоді студія подає багато інших подробиць щодо поведінки советських делегатів під час переговорів з американцями. Як правило, в усіх советських делегаціях закордоном є багато „літих“ членів, які публічно не говорять. Це звичайно є агенти КГБ, які доносять Москві про все та які наглядують за поведінкою советських делегатів та „хоронять“ їх перед можливою втечею до „капіталістичних країн“.

Громика знову нагородили орденами

Москва. — Советське пресове агентство ТАСС інформувало, що Верховна Рада ССР і Рада Міністрів вирішили нагородити міністра закордонних справ Андрія Громику, з нагоди його 70-річчя, новими орденами, а саме орденом Леніна і другою золотою медаллю „Серп і Молот“.

Марта Кордуба стала організатором членів УНС на Союзівці

Кергонксон, Н. Й. — Організаційний Відділ УНСоюзу повідомляє, що на час вакаційного сезону на Союзівці молода студентка, панна Марта Кордуба, організуватиме членів до УНСоюзу.

Вона студіює у Бостонському університеті ділянку комунікації і планує працювати в радіо і телевізії. Крім студій, суботами вчить в Українській Рідній Школі. Є активною в українському громадському і культурному житті Бостону.

Марта Кордуба жила до 1978 року в Сістел, Вашингтон, де студіювала і також брала активну участь в таємному громадському житті. За її працю в обороні прав людини одержала нагороду від Об'єднаних Націй.

Марта Кордуба

Вона є стипендіаткою УНСоюзу і від кількох років працює літом на Союзівці.

Більш рішуче становище

Не зважаючи на те, що все більше американських політичних діячів і коментаторів нарешті почали розуміти, що совєтські верховоди в цілому інший спосіб інтерпретують політику детанту, а саме, всілякими способами намагаються використати цю політику для поширення своїх впливів на різні об'єкти, то все таки деякі члени уряду ЗСА, деякі американські законодавці і поважні аналітики так продовжують твердити, що немає альтернативи до цієї політики, бо, мовляв, вона потрібна для того, щоб запобігти атомовій війні. Інші коментатори висловлюють навіть жадливішу можливість, твердячи, що без політики детанту нуклеарна війна таки неминуха, а така війна означала б кінець людства.

Проте з такими висновками не погоджується, як сказано, вже багато інших американців. Вони правильно твердять, що такі існують інші альтернативи до політики детанту, тільки Вашингтон з різних причин не хоче їх вповні використати.

Критики політики детанту вказують, що мир можна забезпечити також тим, що Вашингтон недовзначно заявляє Москві, що ЗСА протиставлятимуться будь-яким спробам Совєтського Союзу поширити свої впливи на стратегічно важливі райони і протиставлятимуться всіма можливими способами: дипломатією, економічною та мілітарною допомогою союзникам, а також допомогою країнам, яким загрожує комуністична агресія, включно із застосуванням американських військових частин в загрозованих Совєтським Союзом країнах.

Щі критики також закликають Вашингтон присвятити більше уваги на скріплення стратегічно важливих зв'язків із союзниками в Західній Європі та Азії та на встановлення кращих відносин із іншими демократичними державами світу, з якими з різних причин Америка досі не могла дійти до повного порозуміння, як теж поліпшити зв'язки з країнами т. зв. "третього світу".

Американський уряд — заявляють ці коментатори — мусить подбати, щоб ніколи не дійшло до того, що ЗСА стануть другою з черги мілітарною потугою, бо якщо військову перевагу здобуде Совєтський Союз, то це буде смертний вирок для вільного світу. Зокрема Вашингтон повинен бути обережний під час теперішніх дебат щодо ратифікації договору в справі обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), тобто, Сенат не повинен погоджуватися на договір, якщо в ньому є будь-які односторонні концесії в користь Совєтського Союзу.

ЗСА також повинні повідомити Совєтський Союз, що високо розвинена американська економіка буде вповні використана на скріплення Північно-Атлантичного Союзу (НАТО) та окремих союзників Америки, а не на те, щоб торгівлю впроваджувати стабільність у захитану совєтську економіку та не на те, щоб постачати Совєтському Союзу американську технологію, технологічне знання і різні харчові продукти, зокрема зерно.

Вашингтон також не повинен погоджуватися на жадні концесії для Совєтського Союзу, які в майбутньому можуть навіть у найменшій мірі вийти на некористь Америці чи вільному світові.

Якщо уряд ЗСА в своїй закордонній політиці наголошуватиме згадані альтернативи до політики детанту, то тоді в дійсності, а не тільки на словах, можна буде запевнити мир через силу.

Садат може поїде до Китаю після відвідин Японії

Пекін. — Пресові агентства інформують, що єгипетський президент Анвар Садат роздумує над можливістю відвідати Китайську Народну Республіку у першій ч.р., після того, як він повернеться з офіційних відвідин Японії.

Західні дипломати стверджують, що добросусідська політика єгипетського президента напевно скріпила б приязнь Єгипту з КНР, яка в останньому часі так значно поправилася. Ці ж джерела відмічають, що відносини Єгипту із Совєтським

Союзом все ще залишаються холодними, намість поліпшити відносини Єгипту з Китаєм.

Садат, виступаючи з промовою в Каїрі, підкреслював, що Єгипет зацікавлений у закупівлі китайської зброї і тому політичні спостерігачі думають, що заступ зброї буде включений у переговори Садата з китайськими лідерами. Єгипетські військовики зацікавлені китайськими джетовими літаками типу „Шенянг-60" і деякими родами ракет.

Микола Бараболяк

ЕВРОПАРЛЯМЕНТ

(Думки з нагоди його відкриття)

Наші читачі не присв'ятили мабуть належної уваги вісти, що 17-го липня ц. р. відбулося у Страсбурзі, осідку прототипу нинішнього парламенту країн Спільного Ринку Європи, його перше конституює засідання. Яка ж різниця між „старим" і „новим" Європарляментом?

Дотепер засідали в тому парламенті делегати парламентів країн Спільного Ринку. Був це форум для дискусії. Хоч і новий Європарлямент не має законодавчої влади над парламентами членів Спільного Ринку, однак нині повага того парламенту видимо зросла. Парлямент цей має більшу вагу тому, що вибори до нього відбулися безпосередньо, тобто населення країн Спільного Ринку вибирало депутатів до Європарляменту, а не як було раніше, що цих депутатів вибирав парламентами окремих країн. Якщо йдеться про спосіб виборів, то різниця у виборчій системі від звичайних виборчих систем до парламентів в тому, що вибори не були вповні пропорційними до кількості голосуючих в окремих країнах. Так звані „великодержави" — Великобританія, Німеччина, Франція й Італія — вибравли кожна рівне число депутатів — 81, хоч населення в Німеччині більше, чим, наприклад, в Італії, Голландія — 25, Бельгія — 24, Данія — 16, Ірландія — 15, Люксембург — 6. Для ілюстрації цієї „нерівності" згадаємо, наприклад те, що Західна Німеччина мала 45 мільйонів упрівних до голосування, а Франція — тільки 37 мільйонів.

Шлях до З'єднаних Держав Європи (ЗДЕ) вистелений труднощами і довгим. Все ж мрії Монета і других подвижників цієї ідеї спроби здійснюються і новий Європарлямент треба вважати важливим кроком вперед до здійснення тої ідеї. Не було в минулому інших виборів в Європі від часів Наполеона і Бисмарка як Франція і Німеччина! Та після кровавих зударів у 1914 р., а відтак у 1939 роках, вони дійшли до переконання про безглуздість тих болючих конфронтацій, та що обом державам треба співпрацювати і то найтісніше, а не битися, щоб утримати власний статус і мир у світі. Ту свідомість конечності співпраці усвідомили собі особливо французи далеко ще перед тим, як виникла серйозна загроза зі Сходу, та заки переконалися, що нині нема національних економик, тільки міжнародна, що нині безпека держави тільки у більшості з іншими. Ця свідомість про конечність координації сил Європи ставала особливо яскравою, коли європейці зачали усвідомлювати собі, що престиж ЗСА падає, і щоб пережити вони мусять на-

полягати головню на власні сили, а не оставитись підопічними Америки. Тенденцію „зближування" Західної Європи можна пояснити теж історично струміннями, що як хвилі перекочуються по плесі міжнародних стосунків. Коли дивитись на типи міжнародних стосунків починаючи від періоду Західного Чау (1122 р. перед Хр.) в Китаї почерез форми міжнародного спілкування у старинній Греції, європейського у XVIII ст., відтак XIX ст. до нині, то можна заважити своєрідний цикл у розвитку міжнародних конфігурацій.

Останніми часами після неспадлих спроб Наполеона, а на наших очах Гітлера і Леніна, встановили ієрархічні порядки світу, після періоду „дифузії" — дуже нескординованих відносин між державами, які так легко було Гітлерові „класити на лопатки" одну за другою, прийшло у висліді до переваги двох потуг — періоду відомого під назвою „поліаризації". Нині людство доходить до висновку, що еле жити у споларизованому світі, але немислимим є теж існування у системі дифузії, „розпорошеності". Перевагу набирає погляд про неминучість „блочних" держав, як забезпечення проти супремасії „великих" над малими. Зрозуміло, що в „блочних" державах мусять зрестись багатьох атрибутів „суверенності". Де ж та давня „суверенність", коли держави як Франція чи Англія зрікаються права розпоряджатись власними збройними силами і передають їх під спільну команду НАТО у мирний час? А що говорити тепер про свободу в економіці, коли економічний ізоляціонізм — це самовбивство...?

Отже Європарлямент — це поки що не законодавчий орган. Це ще більше форум для обміну думками й ідеями. Завданням цього парламенту — це підготувати народи Європейської Спільноти психологічно до тіснішої політичної співпраці в рамках може спочатку конфедерації, а остаточно федерації Західної Європи. А чи не найосновнішою перешкодою для співпраці між народами є психологічні бар'єри? Чому це явище цікаве для нас? Україна є нині формально членом „федерації", тобто наче випередила Францію, чи Німеччину. Та коли б це була дійсна „федерація"! Коли б СССР не був найбільш сентралізованою державою, яку знає людство! Усі наші зусилля мусять бути і є звернені на те, щоб розбити цю „федерацію" і добути українському народові право рішати вільно про форму своєї державності та його взаємини з другими державами, а головню сусідами.

(Закінчення на стор. 4)

Ф. Любинецька

ПОГЛЯД У МАЙБУТТЯ УКРАЇНСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА

[1]

Коли хочемо сьогодні говорити про проблеми українського шкільництва з особливим наголошенням українського шкільництва, — ми не можемо не згадати про його виникнення та про його сьогоднішній стан, щоб на їх основі висунути деякі думки про завітний день цього шкільництва.

Важлива справа ще й тому, що наближається до 100-річчя постанови „Руського Товариства Педагогічного" у Львові в 1881 р., перейменованого у 1912 році на „Українське Педагогічне Товариство" (УПТ), а у 1926 році — на Товариство „Рідна Школа".

Отже входимо в довгу історію установи, яка кидася вже світло на нас, як націю, що живучи під чужими окупаційними режимами та йу тяжких економічних умовах, зуміла знайти стільки сили, гарту волі і посвятити, щоб виховувати в національній культурі нові покоління, як продовжували б боротись за українську мову, за українське шкільництво, за український університет... за права нації до самостійного життя.

Завданням „Руського Педагогічного Товариства" було... „промишляти над потребами руського народу на полі шкіль, народних, середніх і вищих, займаючи оснуванням руських шкіл і підтримкою справивиховання публічного і домашнього на основі матерного язика..." („Енциклопедія Українознавства", Т. 7, ст. 2518. Затримано правопис оригіналу).

Як бачимо, ця зазначена подія не тільки заіснувала в нашій історії, але вона золотом ниткою протяглась через XIX ст., вона й посилає зерно у XX ст., як розквітло інтенсивним життям рідного шкільництва аж до Другої світової війни по всій Західній Україні, а по війні прокинулось новим життям не тільки на наших тимчасових поселеннях в Західній Європі, але й за океаном, де тільки поселилися українці більшими групами.

Не можна сказати, що ми не застали тут жадних українських шкіл. Вони були, але дуже нечисленні, а їх навчальна програма здебільша обмежувалась до відомостей початкових шкіл.

І тому першою на ширшу міру закросеною акцією нової еміграції було організування українських шкіл, початкового і середнього типу, а згодом і університетських курсів при американських університетах.

Завершенням цієї акції є побудова трьох кафедр українських студій в Українському Науковому Інституті при престижному Гарвардському університеті.

До праці на відтинку на-

шого рідного початкового і середнього шкільництва ставав у першу чергу український вчитель й українські батьки-мати, а пізніше і вся наша громада.

Наказом їхнього сумління було: „зберегти українську мову, закріпити її, дати дітям і молоді знання з української історії, літератури, культури, географії". Не стояло тоді актуальних питань про фінанси, щоб заплатити приміщення для школи чи платні вчителів. Українські парафіяльні школи, українські народні доми відступали безкорисно приміщення для українських шкіл, учителі голосились до праці, не питаючи про заплату. Не існувала також проблема розподілу вчителів: народний учитель, учитель середніх шкіл, а навіть викладач університету. Всіх по полювало одне бажання: включити нашу молодь у русло української мови і культури, не дати їй розлістись у як же ж примамливому докилі!

Такий стан довів до розгалуження сітки українських шкіл по всіх більших українських поселеннях, а батьки дітей у шкільному віці, які мешкали одинцем, або малими групами по невеликих містах, довозили дітей до суботніх шкіл 50 миль і більше.

Завершено рідношкільну мережу організуванням Шкільної Ради і Центрального Опікуна, які діяли в системі УККА, приступлено до складання шкільних підручників чи перевидання давніших. І знову ж автори не питали про гонорарі, і здебільша їх не одержували, або одержували дуже низькі заплати. Інспектори Шкільної Ради не жадали діст, і навіть звороту коштів по дорожжю. Майже кожний із рідношкільних працівників уважав свою працю громадським навантаженням і був гордий, що своїм аміням і досвідом може допомогти українському шкільництву. В другій половині 60-х років в українських школах навчалось біля 10,000 дітей, а число учителів досягало 400 осіб.

А тим часом роки проходили — бігли. Спершу непомітно, а далі шораз то швидше. В наслідок біологічних обставин стали сходити зі шкільної сцени учителі — піонери, а їхнє місце заступали молодші. Виникла потреба організувати Педагогічні курси і такі курси відбувались у Детройті, Нью Йорку, Чикаго.

Але під сам кінець 60-х років темп розвитку українських шкіл стало сповільнюватись, зарисовувались навіть спадок фреквенції у всіх українських школах, спершу незначний, але дедалі чимраз швидший.

(Продовження буде)

Лука Луцив

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Інж. Осип Сецінський. Ясніє і зове велика мета. Спомини. Доповіді, статті, промови та інше. Зібрана дружина Марія Сецінська. Вступне слово інж. Михайла Цибальського. Товариство українських інженерів у Канаді. В-во „Світанок". Торонто, Р.Б. 1978. Канада. Накладом дружини. Зредагував Богдан Гошовський, віньета мистця Михайла Михалевиця.

Перед нами дбайливо, майже люксово видана книжка про яку подбала й видала своїм коштом дружина українського січового стрільця Марія Сецінська під заголовком „Ясніє і зове велика мета", що її автором є інж. Осип Сецінський (1888-1965). Це дійсний вишав правдивої любови й пошани жінки до свого чоловіка, що не часто зустрічається.

У цій цікавій книжці маємо ширі слова подяки інж. М. Цибальському та житепис Покійного пера його вірної дружини Марії (9-36). А потім йдуть праці Покійного: „Шляхами боїв і слави УСС" (39-78), де він пише про „Маківку" — український Маратон" і про бої у Львові в 1918 р.

В другому розділі надруковані професійно-наукові праці (81 — 130) — про Львівську політехніку в 1942-44 рр., про технологію металів, про залізо, про боротьбу з отруйними газами тощо.

В третій частині масмо промови інж. О. Сецінського, між якими найцікавіша промова на балю жіночого квартету „Арфа" про „Українських Січових Стрільців і про славу стрілецьку пісню".

В четвертій частині під заг. „Був справжньою людиною" про цього Січового Стрільця й інженера пишуть інші особи: Іван Кейван — відомий майстер, о. митрат Петро Хомин, о. Степан Хабурський, інж. Ярослав Соколик та редактор цієї книжки — Б. Гошовський, який доповнив характеристику інж. О. Сецінського після того, що про нього казали всі попередники. Він пише:

„Як державник О. Сецінський цінив творчість В. Липинського. Він замість доповіді про Липинського прочитав вибраний його думки до інтелекту, які відповідали і думкам Сецінського".

Ось ці думки Липинського: „І пам'ятайте ви, українські інтелігенти, що український народ може визволитись лише тоді, коли з пащі московської і варшавської метрополії він свою голову вирве".

Без двох основних пркметів: матеріальної сили і морального авторитету — немає і не може бути національної аристократії, — без сильних і авторитетних провідників та організаторів нації в її тяжкій боротьбі за існування — немає і не може бути нації.

Найкращі між хліборобами, найкращі між військовиками, найкращі між робітниками, найкращі між інтелігентами, найкращі між промисловцями і т. д. — ось нова українська аристократія!

Наприкінці книжки надруковані автобіографія, документи та листи О. Сецінського (191-224).

Англіське, французьке й німецьке резюме кінчають це цінне видання про колишнього чотаря УСС, борця за українську державу та прикладного громадянина про якого пише його дружина, що „Україна мала в ньому відданого сина, який боровся за неї з мрією про її волю-долю відійшов у засвіти".

В цій книжці понад 30 ілюстрацій. Ціна 10 доларів: Mrs. M. Seccinska 37 Worthington Cresc. Toronto, Ont. Canada. M6S 3P4.

Інж. Валентин Сім'янець. Інженер емігрант в Чехо-Словаччині. Роки 1929-1945. (Четверта книга спогадів). Видання Юліана Середька. Буенос-Айрес. 1978 — Філадельфія, ст. 236. Обкладинка у виконанні графіка Володимира Каплуна.

Сам автор зазначив на титульній сторінці, що це четверта книга його спогадів, а наприкінці книжки передрукував рецензію автора цих рядків, який писав у „Свободі", що коли В. Сім'янець „здійснить свої плани, то буде першим між лівими українцями писати спогади, бо дасть точний звіт про своє життя, починаючи 18-им роком після народження (нар. 1899)".

Автор планує далі свої спогади про табори Ді-Пі (1945-1949) і про свій побут в Америці (1949-1975 до еміграції). Бажаємо йому, щоб міг здійснити свої плани і гадасмо, що і читачі приєднаються до наших побажань, бо вони з присмирністю читали надруковані дотепершні спогади В. Сім'янца, „а цибіло" відомого скульптора й інженера гідротехніка.

В цьому четвертому томі автор пригадує, як він працював в різних фірмах у Чехії, як будували водостігачи і каналізацію. І хоч він був добрим фахівцем і чесним бізнесменом, то завжди відчував, що він „є тільки варіантом з багатьох кому доля казала їсти хліб чужини".

Автор пише про свою працю в шість понад двадцятьох фірмах, і навіть у „Земському уряді" в Празі, а також в сенаторській палаті партії чеських соціалістів — Клофаха. Варто прочитати ці спогади українського інженера, бо в них пізнаємо чеське життя з того боку, з якого чужий людині важко дивитись. Інженер Сім'янець бачив, як навіть патріоти робили бізнес. Він пише про сенаторство (Закінчення на стор. 4)

К. Круський

АНАТОЛІЙ КУЗНЕЦОВ І ЙОГО „БАБИН ЯР"

[2]

Одним словом, Кузнєцов пише це, що свідчила Діна Пронічева, яка впала на трупи розстріляних і завдяки того, що надворі стало темно, німці не помітили, що вона жива. Вночі Пронічевій вдалося втекти та переховатися до кінця війни.

Однак Кузнєцов пише також і те, що знімав Давидов — російський, який належав до бригади, яка перед наступом совєтської армії мусіла спалювати трупи у Бабиному ярі. Та бригада і залишки в'язнів концентраційного табору Бабин яр, мали бути знищені після закінчення „роботи". Всі в'язні про це знали і тому вони, подібно як і спалювачі трупа в Треблінці, рішили зробити революцію перед закінченням їхнього завдання. З тої революції в Бабиному ярі тільки 15 осіб вижили живими, а 330 в'язнів згинили в боротьбі.

Мені здається, що в Бабиному ярі умовини тої революції були куди гірші чим в Треблінці. В Треблінці спалювачів було більше число, а німців було менше та й сама топографія Бабиного яру була менше сприятливою чим в Треблінці.

У Бабиному ярі німецька охорона була сильніше сконцентрована в місці, яке своїм положенням допомагало німцям вдержувати сильну контролю над в'язнями. Тих, що спалювали трупи було сто осіб. Їх ізолювали від інших в'язнів та кожному в'язневі прищипили до одної ноги ланцюг із сильною колодкою. Ті ланцюги не дозволяли в'язневі ходити скоро, а тим більше, своїм видзвонюванням при кожній русі виключало якусь втечу під час ночі.

Робота спалювання трупа, які лежали в спільних могилах найдовше два роки, була жадливою і важкою фізично. Тих, що не могли зносити жадкого смороду та

вигляду трупа і тому мліли при праці, німці наказували кидати на вогнище, а на їхнє місце приводили інших в'язнів.

Німці страшенно наглили спалювачів, яких завданням було витягати із спільних могил трупи і відповідно за інструкціями німецького „спеца" приготувати їх до спалення.

На споді стосів трупа лежали камінні плити з нагробників забрані із жидівського цвинтаря. Для доступу повітря ті плити були вложені рядами на площі розміром 20х20 стп. На ті плити наклали верствами дров і трупа висоті до 10 стп, а відтак обливали бензиною та запалювали смолоскипами на довгих держаках. У такому одному стосі змішувалось приблизно дві тисячі трупа.

Режим у концентраційному таборі Бабиного яру був жадливо садистичним. В загальному в'язні знали про те, що вони є призначені на знищення, але ніхто з них не знав коли це станеться. Це могло статися кожної хвилини, або за кілька тижнів чи місяців. Деяких в'язнів тримали в таборі місяцями і вони страшенно натерпілися перед тим, поки їх знищили. Не один з них зазнав жидівським жертвам, які спочивали вже в спільних могилах понад два роки, бо вони погинули без таких довгих і тяжких терпін.

СС комендант табору був надзвичайним садистом. Він страшенно тероризував в'язнів усікими придуманими жорстокими способами. Наприклад, час до часу він давав наказ скликати в'язнів на збірку і коли вони стояли в рядях він наказав, щоб щі п'ятий в'язень виступив три кроки вперед. Тих, що виступали зараз на місці німці розстрілювали.

Той комендант часто їздив на коні і не раз розігнавшись конем в гурму в'язнів вдаряв декого з них смертельно. Німці напущали на в'язнів і псів-вовчурів, які були треновані хапати і роздерати полові органи в'язня. В загальному, коли німці переходили попри в'язня, він навіть не хотів глянути на нього, але коли він глянув в обличчя на когось з них, то цей погляд коштував йому в'язні його життя.

Тепер спалювачі палили і свіжі трупи, бо щоденно з Києва та околиць німці привозили у великих закритих автомашинах арештованих. Вони насамперед вивали їх газом в тих автомашинах, а тоді призначені спалювачі викликали ті свіжі трупи на вогнище.

Звичайно, коли приїздила автомашина з людьми, німці ставили її оподалік спалювачів і запускали газ до середини автомашини. І хоч в той час мотор гудів, то помімо цього спалювачі чули, як із середини доносились стукоти і гримання. Через кілька хвилин ті гримання втихали, німці відчиняли двері автомашини, а призначені спалювачі йшли витягати свіжих трупа.

Одного разу привезли в такий автомашині приблизно сотню молодих жінок. Коли німці відкрили двері, то виявилось, що декотрі з них були ще напів живі, але німці наказали викидати їх на вогнище. Усі ті жінки були одягнені так, як жінки убиваються коли йдуть до купелі. Казали, що це були килерські одного нічного льокалю в Києві. Мабуть німці одурлили їх і сказали їм, що вони йдуть до купелі. Коли викликали тих пів живих на вогонь, то німці робили варварського характеру жарти.

Пізніше виявилось, що німці планували бироблати в Бабиному ярі мило з людського товщу, однак геній німецької винахідливості зазнав невдачі, бо наступ совєтської армії перекреслює німецькі плани.

Очевидець і член бригади спалювачів — Давидов знімає, що німецькі шофери, які привозили до спалювання ті жертви, при своїй „роботі" поводитись немов би то вони виконували зовсім нормальну і звичайну роботу. Коли вони привезли людей в обідню пору, то вони на звичайному місці ставили автомашину, а самі йшли на обід і щойно після обіду продовжували їхню „роботу": вперед загавозували тих, що знаходились в середині автомашини. А далі йшла та сама процедура, гуділи мотори, із середини автомашин доходили гримоти, а відтак втихали, німці відчиняли автомашину, а спалювачі викликали трупа на вогнище.

Одного разу в Бабиному ярі розстрілювали українських партизан і трапилося так, що одного партизана рідний брат був серед українських поліцейців, які мали розстріляти тих партизан. Комендант табору хотів використати цей збіг обставин і йому захотілось, щоб брат розстріляв брата, однак, брат-поліцейця завагався стріляти, однак коли він побачив, що до нього біжить німець із револьвером у руці, то він вистрелив і зомлів на місці. Того поліцейця зараз витягли. Йому було 19 років, а братові партизанові — 25 років.

Щойно наведений епізод спонукає нас подумуватись, що ті молоді українці, які вступали до поліції також ставали жертвою підлої політики німецьких „іберменшів". Багато з них надіяючись на себе уформували поліцейців не здавали собі справи з обов'язків, які їм пізніше доводилось виконувати. Більшість з них сподівалась стати заряддяма ладу і порядку, а не інструментом вбивства, але зодгнущив на себе ту уніформу, вони були трактовані як зрадники, коли відмовлялись від виконання наказу.

Кузнєцов був правдивим гуманістом, який переживав за кожну людину без огляду на її національність, проте він ні в одному місці його названої книжки не робить навіть найменшого докору українцям за колаборацію з німцями, бо він особисто бачив, що та колаборація була краплиною в морі терпіння українського народу. Він бачив, що гітлерівська машина є приготова до безпощадного знищення усього населення України. Зовсім ясно, що німці спритно і підступно використовували найменший антагонізм серед усіх народів — жертв німецької агресії, а при цьому вони ні трохи не вагались стосувати найпідлішу брутальність.

На сторінці 152, Кузнєцов пише: „На протязі кількох днів німці вистріляли жидів в Бабиному ярі і вже були готові забирати туди росіян, українців та інші національності".

У наведених словах Кузнєцов має на гаді страшну масакру жидів, яку вони розпочали в Бабиному ярі 29-го вересня 1941 року і на протязі кількох днів вимордували 70 тисяч жидів. Дійсно, незабаром німці почали забирати до Бабиного яру українців та інших і вони забирали їх туди на протязі цілої їхньої о

В Гантері відкрили 18-ту виставку Ека й синів

Уже ввійшло до нашої доброї традиції, що на початку літа відбувається в Гантері, в мотелі „Кобзарів“ відкриття виставки Е. Козака (Ека) і його синів. Цього року таке відкриття „навесело“ відбулося 30-го червня. Хоча не було повідомлень у пресі, то зібралось понад 100 бувальців таких веселих вечорів. Вечір відкрила ред. У. Любимич, стверджуючи, що вже немає усіх тих, що бувають на таких відкриттях. Ред. І. Кедрін розказав у дотепний спосіб про свою „телефонічну епопею“ у зв'язку з виставкою Ека в Торонто, що не могла відбутися із-за його недуги. Потім характеризував 18-ту виставку. Вона має менше картин, більш збалансована, бо давніше була велика перевага картин Ека над синями, що було деякою кривдою для них. Еко є даліше вірний собі, той самий стиль, віддає вдало рисунком зміст, рух, розмах, настрій. Зокрема звернув увагу на „Гуцульський курінь“. Ярмома вистави також свої ікони, конкуруючі з іконами свого брата Юрка. Він відкривав усі дотеперішні виставки Ека в Гантері, які притягали багато любителів його картин.

І. Дурбак

ОСЕЛЯ ОДУМ-У

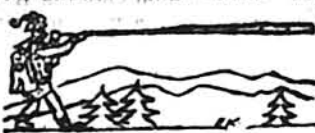
ТАБІР ГРИ НА БАНДУРІ 1979 Р.

Цьогорічний УІІ КОБЗАРСЬКИЙ ТАБІР гри на бандурі для молоді віком 14 р. і вище відбудеться на

ОСЕЛІ ОДУМ — КІЇВ від 11-25 СЕРПНЯ Цей табір організується під патронатом нашої за- служеної КАПЕЛИ БАНДУРИСТІВ ім. Т. Г. Шевченка та під керівництвом маестра ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО Зголосуйте Вашу участь безпосередньо на адре- су оселі:

ODUM CENTER
Box 40 RFD I
ACCORD, N. Y. 12404
Tel.: (914) 626-7715

Нема то як на Союзівці!

Оселі
Українського
Народного
Союзу
в Кетскильських горах
біля м. Кергонксон, Н. Й.

Кожної п'ятниці, год. 10-та веч. —

ЗАБАВА

при звуках оркестри Союзівки під дир.
Олександра Худолія.

Конферансьє всіх програм

АНЯ ДИДИК

СУБОТА, 4-го серпня 1979 р.

МАРТА КОКОЛЬСЬКА — солістка —
сопрано Миської Опери Нью Йорк.
Проф. І. СОНЕВИЦЬКИЙ — акомпаньямент
Год. 10:00 веч. ЗАБАВА при звуках оркестри
— „ТЕМПО“

НЕДІЛЯ, 5-го серпня — Мистецька виставка
картин МИХАЙЛА МОРОЗА

ЦЬОГО ВІКЕНДУ — тенісовий турнір
у подвійній грі.

СУБОТА, 11-го СЕРПНЯ 1979 р. год. 8:30 веч.

„У ТРІЙКУ НА СОЮЗІВКУ“ — музична ревія
Постановка працівників „Союзівки“
Год. 10-та веч. ЗАБАВА —
оркестра СОЮЗІВКИ

НЕДІЛЯ, 12-го СЕРПНЯ 1979 р. —
Мистецька виставка СПАВІ ГЕРУЛЯК
І АНДРІЯ МАДАЯ

Велика холоджена заля „Веселки“
Тел. Союзівки — (914) 626-5641

ДЛЯ ТИЖНЕВИХ ГОСТЕЙ Управа Союзівки
гарантує БЕЗПЛАТНО на поворот домі

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КОМІТЕТ повідомляє, що

УІ З'їзд БУВШИХ ПРОФЕСОРІВ І УЧНІВ ЗАЛЬЦБУРЗЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

відбудеться в днях 13, 14 ЖОВТНЯ 1979 Р.
на СОЮЗІВЦІ, в КЕРГОНКСОНІ, Н. Й.

Зголошення на З'їзд просимо вислати або теле-
фонувати до Управи Союзівки

UKRAINIAN NATIONAL ASS'N ESTATE
KERHONKSON, N. Y. 12446
Tel.: (914) 626-5641

Українська спільнота...

(Закінчення зі стор. 1)

родини, а М. Хитра прощав від „Земляцтва Перемишлян“.

На Панахиді великі дві залі похоронного заведення Литвина були щиро заповнені. Між присутніми були заступники головно-го передсідника УНС Марія Душин, головний секретар Володимир Сохан, голов-ний організатор Василь Орі-ховський, головний радий Микола Хоманчук, редак-тори й працівники Видав-ництва „Свобода“ і УНСо-юзу, були теж представники різних ділянок українсько-го суспільного й спортивно-го світу.

Після обидвох Панахид, у попередні дні, у середу, 1-го серпня, о год. 8:30 ран-ку, започатковуючи похо-ронні відправи, відбулась ще одна Панахида у цьому ж похоронному заведенні. Звідтіля тлінні останки По-кійного перевезено до укра-їнської католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нью-арку, де парох цієї церкви о. Михайло Кучмак відправив Заупокійну Службу Богу та виголосив проповідь, нав'я-зуючи в ній до шляхетних чеснот характеру св. п. інж. Адріана Лапичака у гро-мадському та подружньому житті. Закінчуючи пропо-відь, о. парох висловив спів-чуття дружині Покійного п-ї Любі та братові — мгр-ові Романові Лапичакові і всій родині.

У Богослужбі щедро взя-ла участь українська спіль-нота всіх поколінь — родина, друзі та знайомі з Ір-вінгтоном, Ньюарку та око-лиць і з далеких міст Аме-рики та Канади, репрезен-танти різних товариств і установ, поміж ними пред-ставники Головного Екс-кутивного Комітету УНСо-юзу: головний передсідник д-р Іван Фліс, та головний касир мгр Уляна Дячук. Був присутній теж колишній головний редактор „Сво-боди“ Антін Драган. Зокре-ма велику групу присутніх на Службі Божій творили члени Українського Спор-тивно-Виховного Товари-ства „Чорноморська Січ“, членом Управи якого, вико-нуючи в ній функції рефе-рента відбаванкової ланки, був св. п. Адріан Лапичак. Після Богослуження май-же безкоштовна моторкада авт вирушила в напрямі українського православного цвинтаря св. Андрія в Бавінд Бруку, на хвилину зупинившись біля дому, де ще так недавно тому прожи-вав Покійний із своєю дру-жиною п-ї Любою та з ро-диною.

Коли на цвинтарі, біля домовини Покійного зіб-ралась родина, друзі та знай-омі, щоб востаннє його по-рошати, о. Іван Сирота, відправив Панахиду, а опис-ля братанок Покійного д-р Нестор Олесницький подя-кував всім присутнім за їхню участь у відправах, запросивши їх на тризну. Від УСВТ „Чорноморсь-ка Січ“, УСЦАК-у Схід та від „усієї української спор-тової спільноти“, — попрощав Покійного мгр МIRON Стебельський. У своєму сло-ві він підкреслює, що мот-том покійного Адріана була „повсякденна корисна праця для української спіль-ноти, а теж його труд над спортивним вихованням мо-лоді. Закінчив він свою про-мову словами, що „віддає свій останній салют вихов-никові, проповідникові і славному Другові“.

бл. п. о. архипресвітер

СТЕФАН БАЛАНДЮК

довголітній парох української католицької церкви св. Михайла в Гартфорд, Конн.
ПОХОРОН — в четвер, 2-го серпня 1979 р. на місцевому цвинтарі

Горем прибиті:

сестри — ОЛЬГА ЖЕВКО з мужем інж. ЮРІЕМ
СОФІЯ ОЛЕКСІВ
брат — д-р МИРОСЛАВ БАЛАНДЮК з Родиною
сестрині — д-р АННА ПРОЦІК з Родиною
інж. РОМАН ОЛЕКСІВ з Родиною
кузини — мгр ТЕОФІЛ БАЛАНДЮК з Родиною
ОЛЕКСАНДЕР БАЛАНДЮК

СУМІВЦІ З АРГЕНТИНИ...

(Закінчення зі стор. 1)

Осереду СУМ-А в Нью Йор-ку та член Управи Шкільної Ради УККА і працівниця в Головній Канцелярії УН-Союзу.

Перебуваючи на Оселі СУМ-А в Елленвілі, молоді сумівські мандрівники з Аргентини відвідали в середу, 25-го липня сусідню відпо-чинково-виховну Оселю У-НС Союзівки, де їх сердеч-но приймав управитель цієї прекрасної Оселі п. Воло-димир Каас, а панна Аня Дидик, конферансьє мисте-цьких програм на Союзівці, і панна Оксана (Сяня) Тром-са, солістка оркестри Сою-зівки показали гостям вла-штування Оселі. Відвіду-ючи курси українознавства, які тепер проходять на Со-юзівці, рідкісні гості роз-мовляли з керівником цих курсів д-ром Мироном Ку-ропасем, заступником го-ловного передсідника УН-

Союзу і ред. Володимиром Левенцем, який в тому часі відбував свої вакації на Со-юзівці. Супроводжали гру-пу члени КУ СУМ-А Ми-кола Бачара з Філадельфії і Тиміш Мельник з Гартфор-ду.

Після полуденку гостей вітав п. В. Каас, а дякувала за гостинність і привітання виховниці Михайлина Сав-чук.

У четвер, 26-го липня, ар-гентинські гості, через Нью Йорк відлетіли до Буенос-Айреса в Аргентині, і по-вели, як підкреслювала Михайлина Савчук, „най-кращі враження з побуту в Північній Америці“. Під час свого перебування в Пів-нічній Америці аргентинсь-кі сумівці відвідали в Кана-ді табори на оселі СУМ „Веселка“ біля Торонто і табори на сумівській оселі в Елленвілі, Н. Й.

В Елленвіллі відбувається...

(Закінчення зі стор. 1)

дзар — виховник юнаків, Надя Якимів — виховниця юначок, П. Копчинська — мед-сестра. Команда цього табору мала рівно честь вітати сумівців з Аргенти-ни, які приїхали до ЗСА під керівництвом головної ви-ховниці у КУ СУМ в Арг-ентині Олени Крайник-Михури.

Виховно-відпочинковий табір відвідав 7-го липня ц. р. Валентин Мороз, відо-мий член руху спротиву в Україні. З ним разом при-були дружина Валентина — Раїса і син Валентин, мол. Закриття виховно-відпо-

Описля, від українських спортсменів у Канаді, Торон-то, попрощав покійного Адріана п. Богдан Клошник, який водночас висловив співчуття УСВТ „Чорно-морська Січ“ з приводу їх-ньої болісної втрати.

Чергу прощальних слів закінчив Віктор Лапичак, підкреслюючи у вдачі По-кійного його „особливе від-чуття до спортивного вихо-вання молоді“. Відтак, він від усієї родини подякував зібраним за участь, квіти та молитви.

На заклик о. Івана Сиро-ти, тризну закінчено спіль-ним співом „Достойно єсть“. Незвичайно численну участь у похоронних відпра-вах взяла українська мо-лодь, яка з великим жалем прощала того, хто був її справжнім Другом.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ

Дорогого нам і Незабутнього СТРИКА

бл. п. д-ра ОСИПА КОРОПЕЯ

котрий помер в дні 18 червня 1979 р. — складаємо на

Укр. Науковий Інститут при Гарвардському

Університеті

Зореслава й Володар Кузики \$ 50.00

Роман Коропей 50.00

У Сороковий день СМЕРТИ

бл. п. ОМЕЛЯНА МАКОГОНА

буде відправлена в пам'ять Покійного

СЛУЖБА БОЖА

в церкві СВ. ПОКРОВИ, при

6810-12 Broadview Rd., Parma Ohio 44134

в СУБОТУ, 11-го СЕРПНЯ 1979 р.

о год. 9-й ранку, а

ПАНАХИДА

відбудеться в НЕДІЛЮ, 12-го СЕРПНЯ 1979 р.

о год. 10:30 ранку

В глибокому смутку повідомляємо, що в понеділок, 30-го липня 1979 р. відійшов у Вічність, на 75 р. життя наш Найдорожчий БРАТ І СТРИКО

бл. п. о. архипресвітер

СТЕФАН БАЛАНДЮК

довголітній парох української католицької церкви св. Михайла в Гартфорд, Конн.
ПОХОРОН — в четвер, 2-го серпня 1979 р. на місцевому цвинтарі

Горем прибиті:

сестри — ОЛЬГА ЖЕВКО з мужем інж. ЮРІЕМ
СОФІЯ ОЛЕКСІВ
брат — д-р МИРОСЛАВ БАЛАНДЮК з Родиною
сестрині — д-р АННА ПРОЦІК з Родиною
інж. РОМАН ОЛЕКСІВ з Родиною
кузини — мгр ТЕОФІЛ БАЛАНДЮК з Родиною
ОЛЕКСАНДЕР БАЛАНДЮК

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що 18-го липня 1979 р. в Боффало, Н. Й., упокоївся в Бозі на 90-му році життя

бл. п. радник

АЛЕКСАНДЕР ГАНИЦЬКИЙ

був. поручник УГА, довголітній дир. Центросоюзу у Львові.

Похорон відбудеться 21-го липня 1979 р. в Боффало, Н. Й.

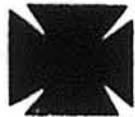
Залишив у смутку:

дружину — МЕЧИСЛАВУ
брата — СТЕФАНА з Родиною в Австрії
Братанка — ВОЛОДИМИРА ГАНИЦЬКОГО з
з Родиною
братини — ОЛІМПІЮ ОРТИНСЬКУ з
Родиною
ЕМІЛІЮ СВЯТКІВСЬКУ з Родиною
в Боффало, Н. Й.
Родину в Канаді:
НУСЮ КУЧМЕНДУ
ЗОНЮ ГАВУР
ГЕНУ РАДКЕВИЧ
ОЛЮ ГОЄВИЧ з Родинами
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО

ХРЕСТА

з великим жалем повідомляємо всіх своїх Членів, що 31-го липня 1979 р. відійшов у Вічність

сл. п.

ІВАН ПОПОВИЧ

Член ОДВУ, УВО і ОУН, голова Відділу ОДВУ у Клівленді, Огайо, учасник боротьби за Українську Державу, визначний громадський діяч.

ПОХОРОН у п'ятницю, 3-го серпня 1979 р. у Клівленді, Огайо.

Опечалений Родині висловлюємо глибоке співчуття

ГОЛОВНА УПРАВА УЗХ

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Друзів і Приятелів, що у вівторок, 31-го липня 1979 р., нагло відійшов у Вічність проживши 78 років, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ І ВУЙКО

сл. п.

ІВАН ПОПОВИЧ

учасник Визвольних Змагань, основоположник 8-го Відділу ОДВУ, член УВО і Сенату ОУН. Один із основоположників Українських Злучених Організацій — Відділ УККА, бувший передсідник і член 102-го Відділу УНС, та провідний член інших організацій

ПОХОРОН — у п'ятницю, 3-го серпня 1979 р., о год. 10:30 рано у церкві св. Андрія, в Пармі, Огайо, на цвинтар свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Горем прибиті:

дружина — КАТЕРИНА
дочка — МАРУСЯ
син — СТЕФАН
сестра — МАРИЯ ГЕЛЬ з Родиною
сестра, брат і дальша Родина в Україні.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

(ОДВУ) І БРАТНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

з глибоким смутком сповіщають всіх Членів ОДВУ і Братніх Організацій та все Громадянство, що 31-го липня 1979 р. на 78-му році життя відійшов у Вічність

сл. п.

ІВАН ПОПОВИЧ

визначний член ОДВУ, довголітній член Центральної Управи, голова Відділу ОДВУ в Клівленді, член УВО і ОУН, учасник Визвольних Змагань за Українську Державу

ПОХОРОН у п'ятницю, 3-го серпня 1979 р. у Клівленді, Огайо.

Хай пам'ять про нього на довго

залишиться поміж нами

Вельмишановній Дружині, Доні і Синові висловлюємо глибоке співчуття.

Центральна Управа ОДВУ

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ВІДДІЛ 8

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ ім. О. ТЕЛІГИ у Клівленді
в глибокому жалю повідомляють все Членство ОДВУ і Братніх Організацій та Українську Громаду, що 31-го липня несподівано помер

сл. п.

ІВАН ПОПОВИЧ

основоположник 8-го Відділу ОДВУ і Українського Золотого Хреста
Вельмишановній Дружині і Родині висловлюємо глибоке співчуття

УПРАВА ОДВУ І УЗХ

ЕВРОПАРЛЯМЕНТ

(Закінчення зі с. 20)

Змагаючи до самостійності ми не можемо одразу не тямити того курйозу, чому такі самостійні одиниці як Німеччина і Франція, колишні імперії, великодержави, обмежують самостійність у користь спільності держав. Цікаве те, що саме найбільш економічно, культурно і політично розвинуті держави обмежують себе, коли навів дикі племена Африки, т. зв. „нерозвинуті“ народи (коли можна що мазіафриканських племен назвати „на-родом“) проголошують свою „самостійність“, стають членами ООН, творять „амбасад“, утримання яких коштують їм більше як видатки на їхні соціальні потреби. Найсумніше це й те, якщо йдеться про ті „самостійності“, що держава-ми ними керують звичайно автократи, під режимами яких одне плем'я гнобить друге.

Так — це неперечне явище: зрілі державні одиниці розуміють кончність жити у „спільноті“ і обмежують свої „суверенітети“ в користь спільнот. У той же час нерозвинуті африканські племена намагаються встановити для себе мінімальні „суверенітети“ держави, нездатні втриматися ні економічно, ні політично. Умовини життя у тих „держав“ такі жалюгідні, що мабуть користі було їм залишити це на деякий час під колоніальною супремасією. Вони дотримуються до того, що є межі сьогоденного „суверенітету“, що краще співпрацювати, чим „битися“.

Про творення спільнот, чи приналежності до неї може рішати тільки вільний народ. Ми були уярм-

лені у совєтську „спільноту“, і тільки вийшовши з тої спільноти ми зможемо вирішити в якій політичній системі нам жити. Одно певне: життя трьохсотлітнього до-свідку від переяславського договору, не може бути й мови про те, щоб ми могли стати членом якоїнебудь спільноти з москалями, якої фарби вони не були б.

Але з другого боку, коли б ми відіслали волю розпоряджатися своєю долею по своїй уподобі, ми мусимо собі злати справу вже нині, що розвиткові тенденції стосовно типів державних систем є спрямовані на блоку держав. Цей напрям є детермінований двома вирішними факторами: економікою, яка є міжнародною (нема національних!), і вимогами безпеки.

Україна — найбагатіша, найсильніша країна серед народів Центральної Європи. Та найголовніше: Україна це нація західної культури. Враховуючи це європейське підґрунтя, ми маємо більш спільного з поляками, білорусинами, словаками, чехами, навіть хорватами, румунами і мадярами, чим із москалями.

Що отже нам нині потрібно?

1. Нав'язувати найтісніші взаємини з потенційними учасниками блоку, з якими нам хоч-не-хоч прийде-ся творити економічну і оборонну спільноту.

2. Підносити себе культурно і зосередити всю увагу на досягненні рівня політичної зрілості, якою вітаються наші сусіди і в чому вони нас перевершують. Велика загроза для нас — це політичний примітивізм. Нас обсервують — пам'ятаймо це!

25-ліття 63-го Відділу СУА в Детройті

У суботу, 19-го травня ц. р. 63-й Відділ СУА в Детройті відзначив святковим вечором 25-ліття свого існування і праці. Вечір відбувся в одній із залів Українського Культурного Центру. Ще далеко до 3-ої години по полудні зала була заповнена членами, їхніми родинами та представниками громадських організацій.

При вході до зали голова Відділу Оля Захарів вітала всіх, що приходили, а Ірина Михайлівська припала членам квітку. На залі аж роїлися від квіток, знак, що на свій ювілей прийшли всі члени.

Вечір відкрила голова, привітавши гостей та згадавши коротко про пройдені шляхи. Пам'ять тих членів, що на протязі чвертьстоліття відійшли у вічність, ушановано повстанням із місць їхньої мовчанки.

Про працю Відділу за пройдені період говорила Ярослава Казанівська, одна з голів в тому часі, але ще вимовніше свідчила про активність цього невеликого гурту патріотичних союзників гарна колекція хроніки архіву на стіні столу. Це протоколи, листи, похвальні грамоти та альбоми світлин із різних заходів та акцій наочно показували, що праця кипіла, мала успіхи, приносила користь громаді.

63-й Відділ заснувався 15-го грудня 1954 року, коли свіжопривезлі з Європи жителі шукало громадського самовияву, шукало розв'язки своїх клопотів у вихованні своїх дітей, щоб зберегти їх для України.

Тому й членство було спершу численне, вияви роботи були різноманітні, досягнення в роботі були похвальні.

Відділ ставив собі широкі завдання, а в першу чергу допомогти тим акціям, де жінки могли найбільше зробити, як допомога парафіяльним школам, збірці залишенням в Європі, допомога потребуючим українцям у розсіянні. Добрих кільканадцять років Відділ річ-річно підтримує Українську Вищу Школу, збираючи для неї по кілька тисяч доларів із т. зв. вишіваних вечерин, що вже ввійшли в традицію в нашому місті.

Виконання доручень централі СУА та Окружної Ради, підтримка акцій УККА, влаштування імпрез за патріотичним календарем та ввечері в скарбни товаришського характеру — це зміст праці Відділу на протязі цих 25 років.

Про це все говорили знімки і грамоти подяки, дописи в пресі і звідомлення, які були на стіні і столах залі, що так і притягали до себе увагу публики.

Сильветка Софії Русової, патронки Відділу, що її по-

дала Ірина Іванівська, заступниця голови, виявила мотиви, що ними керували Відділ у своїй роботі. — Служити своєму народові, створювати умови для правдивого національного виховання своїм дітям, працювати для громади й інших, поривати до громадської праці — це головні засади, що ім була вірна наша патронка. І тим самим засадам був вірний наш Відділ на протязі цього чвертьстоліття.

Мирослава Брездєнь, співак-солістка, наша членка відповідала Степового „Нескорення“ і „Думка“. Ольга Федчишин, акторка українських театрів, відітала Іванку Климовську „Язичинської“, „Бенкет“. Зеня Юрків прочитала „Співомовки“ авторства Ярослави Казанівської. У цих легких віршах з легким гумором змальовано образки із праці нашого Відділу, підкреслено деякі прикмети й хибні поодинокі членки, але з великою дозою симпатії. „Чисто союзницьке“ В. Барагури прочитала Марія Волочук.

В ході програми вирішено всіх голів за ювілейний час, відзначено членки, що були в відділі 25 років, іменовано почесними членками за визначну працю — відому діячку на полі жіночого руху і письменницю Ірину Пеленську та Олену Климишин.

Парох Непорочного Зачаття о. Інокентій Лотошкий у довшому слові похвально висловився про працю Відділу на протязі його 25-річчя, ставив його за приклад другим громадським організаціям.

Насліпо благословення від Патріярха Йосифа, грамота призначення від Центральної СУА. Від Окружної Ради вітала Відділ з ювілейом, її голова Рома Дигдало. Були привітання від інших організацій та Відділів СУА.

Вечір відкрито співанням гімну СУА, а закінчено пісню-молитвою „Боже Великий“. Програму вела дуже вміло д-р Валентина Савчук.

Вправді Відділ мав у своїй діяльності моменти підйому і послаблення темпа роботи, але з приходом на пост голови Олі Захарів праця постійно жавішася, успіхи шораз крашій, зростає членство і зростає зацікавлення у членів своєю організацією.

До комітету приготування цього ювілею входили: Катерина Антоняк, Марія Волочук, Вася Гордицька, Ольга Гриньків, Марія Зубаль, Ірина Іванівська, Ярослава Казанівська, Ірина Михайлівська, Сестра Миронія, Ольга Федчишин, Ольга Захарів, д-р Валентина Савчук і Зеня Юрків.

Ірина Іванівська

21-ша демонстрація Поневолених Націй у Нью Йорку

Уже рано-вранці, перед 9-ою годиною, 15-го липня ц. р. ми могли завважити в пішохідних людях, що звертали на себе увагу барвистістю і оригінальністю своїх народних строїв: дехто притискав до себе звинений прапор, а дехто ніс табличку-написи. Коли ж хто зацікавився ближче тими табличками, то міг із них відчитати протимосковсько-болшевицькі заклинки. Всі ці люди прямували до 59-тої вулиці, біля Центрального парку. Там усталившись у мальовничий похід, що складався із представників різних Поневолених Націй, і вони з повагою подались до катедри Св. Патрика, при 5-тій сцені.

На торжественній Богослужбі, яка відбувалася на інтенцію визволення народів промовив з Асторії, Н. Й. наш протойгумен о. П. Пашак. Він виголосив переконливу проповідь, стверджуючи, що такі Богослужби відправлятимуться до тих, доки не спадє комуністична неволя зі всіх націй.

З катедри, упорядкувавшись, поважно збільшений похід рушив до Консертової сцени чи „Бендшер“ у Центральному парку. Мимо цього, що погода не була сприятлива, бо було не тільки гарячо, але й дуже волого, то похід цього року виглядав імпозантно і особливо колоритно. Національні прапори маляли в повітрі бадьоро, транспаранти і таблички, часом із дуже гострими протимосковськими заклинками, звертали на себе увагу прохожих. По обох боках дороги роздавало зацікавленим відповідині дитини. Тут треба зробити одну завагу: написи на табличках мусять бути виписані кінце великими буквами, щоб іздалека можна було відчитати. Звертав на себе увагу український плакат із портретом Шухевича з синком. Було понад дві тисячі демонстрантів. Українців біля чотирьох. Правдоподібно не треба заглядувати новій нації управі ПАБНА під головуванням рухливця Михайла Шпонтока. Наша група була помітно найчисленніша, тоді коли останніми роками українське учасництво було зовсім змало.

У Центральному парку, на початок, американський гімн гарним тенором відспівав Г. Саареєт, а демонстрацію — імпрезу відчинив теперішній голова Комітету Поневолених Націй, судетський німець Г. Уліх, подаючи до відома радісну вістку, що папа Іван Павло II прислав своє благословення Тижнєві Поневолених Націй, а це учасники демонстрації прийняли ентузіастичними оплесками. Програму даліше вела наша М. Душник: в темпі, дуже вміло і дотепно. Коротке слово сказав почесний президент Комітету, болгарин д-р І. Дочєф, пригадуючи всім, що мусимо працювати для наших поневолених братів аж до визволення. Децю може такі задовго промовляв почесний президент Світової Анти-большевицької Ліги, старенький але ще дебелий кітас із Тайвану, д-р Ку-Ченг-Канг. Він говорив про боротьбу націоналістичного Тайвану з комунізмом, що Москва і комуністичний Китай бажують мирного співіснування, про вітківці, та що комунізм мусить бути знищений. Конгресмен М. Біяджі твердив, що ЗСА є бастионом волі і що вони не можуть опустити Поневолених народів та що безумовно воля прийде. Мабути найцікавішим промовцем був представник Анти-большевицького Блоку націй, наш молодий професор коледжу в Меріланді д-р Аскольд Скальський. Його промова, це було прокладання дороги проти хвилі: себто він виступив проти накиненої системи поминання мовчанкою демонстрації Поневолених Націй, офіційними, а головним інформативними чинниками, як преса, радіо, телебачення. Американський народ не багато знає про теперішню демонстрацію. Ба що більше: деякі значні американці бажали скасування тижня Поневолених Націй (Кенан, Фулбрайт, Д. Ракс). Популярна газета „Нью Йорк Пост“ є теж проти демонстрації уярмлених народів, бо це дегерує Москву. На цих святах-демонстраціях не

має представників Білого дому. Дехто з американців зве Брежнєва „чоловіком миру“, а це допомагає тільки закріплюватися комунізму. Тому Поневолених Націй, хоч-не-хоч, мусять при-брати в свої руки ініціативу і пропаганду боротьби а світ цинить тих, що боряться. Надпрограмою д-р Бен Фернандес говорив про небезпеку комунізму в Латинській Америці. Він двічі висловився з признанням про вагомість промови Скальського. Даліше відчитано Прокляття Тижня Поневолених Націй, президента Джімі Картера та стейтову губ. Кері. Резолюції відчитали дуже добре литовсь П. Вітеус, що їх публіка сприйняла рясними оплесками.

Останніми роками демонстрації Тижня Поневолених Націй були також пришикли, що люди розходились лодомо не дівлявшись кінця, головним мистецько-розваговою програмою. Цим разом всі якосі були зацікавлені і висиділи до кінця оплескуючи більше чи менше всі точки. Це було добре для нас, бо українська точка як остання, замикала програму імпрези. Звичайно на кінець дають те що найкраще, проте наші представники в комітеті не звернули жось мабути уваги, що в програмі не було зовсім згадки про українську точку.

Програма, в якій були майже самі тільки танці започаткувала естонська група. Можливо тому, що естонка була відповідальною за танцювальну програму, естонці затанцювали собі аж п'ять танців. А це було безумовно за довго. Було і танці, що не визначались нічим замітним. На це треба звертати увагу, щоб одна група не забирала для себе забагато часу. Китайська група — самі дівчата, в дуже яскравих і оригінальних одягах, танцювала радше акробатично, як мистецьки, наприклад танець із мечами. Ми були дуже зацікавлені одягом кримських татар, які виступили в зовсім грузинських одягах, починаючи від чобіт. Такі ж були і їхні танці, тільки температурі і звинності грузинів там не було. Хорватська група досить численна, цим разом, була з Канади. Перший танець був до пісні: він так і звався. Хорвати зробили добре враження. Ми, українці, мали одну точку бандуристів, а дві танцювальних. Два молоді хлопці грали на бандурах і співали. Танцювальна група підлітків з Йонкерсу: „Карпати“ під промовою Уздєйчука, може навіть ліпше, як добра. Найкраще, бо найцістіше стилізовано, випала перша точка самих дівчаток: „Дошик“. Однак „Го-пак“ — як звичайно — куди більше подобався публиці. І хоча ми не можемо висловити признання за „танцювання“ хлопчиків на руках, видимо, — на шастя, це мало обходило загальних глядачів, бо вони оплескували їх дуже гаряче танцюристів — підлітків із „Карпат“. Коротко: український танець мав ще раз найбільший успіх. Наприкінці одна завага: дівчата ніяк не може кінчати цього покрою імпрез. Тому одну точку можуть танцювати підлітки, але друга чи кінцева, мусить належати таки дорослим танцюристам. Це ж — якби там не було — не садочок, а міжнародний показ. Віримо, що на наступний раз підбір буде краший, бо виглядає, що Тижень Поневолених Націй набирася нового життя і розмаху.

Теодор Герен-Юсків

Пом'янули шкільного друга — бл. п. Андрія Тершаківця

У суботу, 26-го травня ц. р., у сороковий день смерті бл. п. Андрія Тершаківця, о. митрат Мирослав Харина відслужив Заупокійну Божественну Літургію, як також опісля і Панахиду в церкві св. священника Йосафата при 2236 Ортодокс вул. у Філадельфії, для звеличення пам'яті Покійного.

По Панахиді відбулись у парафіяльній залі жалобні сходи. Отець митр. М. Харина й автор цих рядків подали декілька інформацій про корисну бл. п. пращу Андрія Тершаківця для Ділового комітету УАГ і о. митр. Ювілейної Книги. Коли ж у вересні 1978 року на Ювілейному З'їзді на Союзівці припинено діяльність Ділового комітету і його діловодство перебрала Ліквідаційна комісія УАГ, Андрій Тершаківець був в постійному контакті з автором цих рядків та помагав у розпродажі Ювілейної Книги.

Своїм листом з 2-го лютого ц. р. А. Тершаківець закінчив свою успішну діяльність, повідомляючи го-

лову Ліквідаційної комісії, що у Торонто і околиці він здобув 27 передплатників Ювілейної Книги.

Можна тут додати, що малохто із зв'язкових колишнього Ділового комітету УАГ вив'язався так солідно із свого обов'язку як Покійний Андрій.

По жалобних сходах, такі особи склали зачети на передплату Другої Частини „Ювілейної“ Книги УАГ у Львові: Марія і о. митр. М. Харина — 50 доларів; по 25 доларів: інж. Евстахій Филипович, Анна і д-р Роман Коси, Любомира і інж. Карамани, Софія і Василь Цигани, Теофіла і Мирон Ганушевські, Володимир Жовнірчук та Марія і д-р Корнеліо Филипович — 15 доларів. Разом — 215 доларів.

Просимо голоситися на дальших передплатників Другої Частини „Ювілейної“ Книги УАГ у Львові, до М. Карамана 825 Н.21-шо вул. Філадельфії, Па., 119130.

Михайло Караман

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі с. 20)

ра Клофача, що той „побудував на стовідсоткову державну субвенцію вулкан купальще“, використовувати те, що в сусідстві „десять кілометрів простору перетворювали в рибне господарство зі ставочками“.

Автор працював в Чехії, коли вона була самостійною державою і після німецької окупації, коли вони мусили витати німцям по-тілерськомому. Гумор коміка Власті Буриана „улегшив чехам підняти руку“. Й бадьоро вигукувати „Гайль Гітлер!“, бо вони при цьому думали про Власту Буриана, який в своєму театрі підніс був руку вгору і сказав:

„Так високо скаже моя собака“, чим викликав бурю реготу.

Раджу всім прочитати ці спогади, щоб пізнати життя чехів, які навіть по селах мали водопроводи, щоб не пити підірваної води, яка збільшується у звичайних криницях тоді, коли падає дощ. Авторів додаємо охоти докінчити свої спогади до 75-го року життя та здобути перше місце між тими нашими людьми, які дбають про те, щоб залишити слід зі свого життя тим, що житимуть після нас.

HELP WANTED FEMALE

ПОТРІБНО СЕКРЕТАРКИ

уряднички до адвокатської канцелярії, знання машинописання, стенографії, українська мова.

Тел.: (212) 254-2260

REAL ESTATE

LICENSED ROOMING HOUSE

LICENSED ROOMING HOUSE

\$20,000 Annual Gross with 16 units, 6 room owner residence, 1100 sq. ft. Basement, 2000 sq. ft. Yard. 201-434-7282

НА ПРОДАЖ

9½ акра землі в Lexington Hgts — близько Гантерів у українській околиці. Тел.: (201) 866-1995

ЕЛПЕНВІЛЛ, Н. Й.

близько до Союзівки дім на продаж в добром стані, 3 спальні, ідальня, великий город. Ціна \$42,900

MRS. GREENE

7 Elm St. Ellenville, N. Y. 12428 (914) 647-4617

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА

УКР. ПОГРЕБНИК

Займається Похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА

Peter Jarema

129 97th Street NEW YORK, N.Y. ORegon 4-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

AIR CONDITIONED

Обслуга ЦИРА і ЧЕСНА. Our Services Are Available Anywhere in New Jersey. Також займається похоронами на цвинтарі в Ванді Врукх і перенесенням Тамних Останків з різних країн світу.

801 Springfield Avenue IRVINGTON, N.J. ESsex 5-5555

КУРАТОРІЯ ФОНДУ

ДЛЯ ВИДАННЯ ЛІТЕРАТУРНОЇ СПАДщини

БОГДАНА КРАВЦЕВА

ПРИЙМАЄ ПЕРЕДПЛАТУ І ПОЖЕРТВ

на продовження публікації поетичної, літературної і публіцистичної спадщини.

БОГДАНА КРАВЦЕВА

ПЕРШІЙ ТОМ — нова збірка поетичної творчості — вже появилася друком і є в продажі.

ДРУГІЙ ТОМ — наукові й літературно-знавчі праці — готовий до друку.

ТРЕТІЙ ТОМ — публіцистична творчість в оброну української культури і літератури перед нищенням і фальсифікацією в поневолених Батьківщині — у підготовці до друку.

Після нових

у передплаті

дружину

за поодинокі томи

за всі три томи

II ТОМ (Наукові й літературно-знавчі праці)

III ТОМ (Переклади поетів)

ЗАМОВЛЕННЯ

Замовлюю

Всі три томи

II ТОМ

III ТОМ

III ТОМ

МОЯ ПОЖЕРТВА НА ВИДАННЯ ТВОРІВ

Залучую чеком суму

Ім'я прізвище

Адреса

Чек виставити на: B. KRAWCZAK PUBLISHING FUND

Банкові дані: переказати у поштові відділення

B. KRAWCZAK PUBLISHING FUND

c/o Umana M. Dischuk

Ukr. Natl. Assn. Inc.

30 Montgomery Street, 3rd Floor

Jersey City, N.J. 07302

Цінний дарунок!

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ —

НЕОБХІДНА КНИЖКА ДОМА І В ШКОЛІ

Подбайте, щоби в кожній публічній бібліотеці була повна і стилістично двомова

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНИ

В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

UKRAINE:

A CONCISE ENCYCLOPAEDIA

Том 1-ий \$45.00 — ЦІНА — Том 2-ий \$60.00

Хто замовить ОБА ТОМИ платити \$94.50

Тут відати і разом з чеком або поштовим переказом (М. О.) вислати на адресу:

To: UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Прошу вислати:

- ☐ Том 1-ий — \$45.00
☐ Том 2-ий — \$60.00
☐ Оба томи — \$94.50

В долученню переслати (чек, М. О.) дол.

і прошу вислати на адресу:

Name

No

Street

City

State

Zip Code

Увага!

ВЖЕ ПОВИЛАСЯ ДРУКОМ КНИЖКА

Івана